

sin Betydning, men det batter ikke noget i Sammenligning med det Middel, jeg taler om.

Nu kommer den højtærede Minister med dette Forslag om at forhøje Taksterne, og naar jeg vil spørge mig selv, hvorfor den højtærede Minister kommer med dette Forslag, saa maa jeg sige, at jeg har vanskeligt ved at forstaa det. Naar den højtærede Minister forelægger et Forslag, maa man jo gaa ud fra, at han forudsætter, at det ogsaa bliver vedtaget, og det maa han absolut ønske. Følgelig maa man tro, at det er Meningen med Forslaget. Men paa den anden Side kan jeg ikke — jeg har i alt Fald ondt ved det — tro, at noget eneste Menneske for Alvor skulde tro, at dette Lovforslag skulde blive til Lov i denne Rigsdagssamling. Vi staa jo, som der er bleven talt om saa tit, med en Kommission, der har arbejdet paa denne Sag i længere Tid, og som ikke er færdig med sine Overvejelser endnu, og den er langtfra enig. Det er nemlig ikke rigtigt, hvad den højtærede Minister bemærkede ved Forelæggelsen, at Kommissionen er enig. Nej, Kommissionen staa med 4 forskellige, afvigende Meninger med Hensyn til Taksterne, saa det er langtfra, at der her er Enighed. Med Hensyn til Grundtaksterne, som ere omtalte saa tit, vil jeg nævne disse 4 forskellige afvigende Meninger — de ere jo nævnte af ærede Medlemmer i Forvejen. Man foreslaar Grundtaksten pr. Kilometer sat til 2,75, 2,50, 2,50 og 2,35. Der er forskellige Medlemmer, som holde paa en af disse 4 forskellige Satser. Men jeg vil sige, at selv om Kommissionen var enig, og selv om der nu forelaa en Betænkning fra Kommissionen, hvori man var fuldstændig enig, er der saa nogen, der for Alvor vil mene, at det kan lade sig gøre at behandle denne Sag baade i Landsting og Folketing i Løbet af de godt 1½ Maaned, der ere tilbage af Rigsdagssamlingen, samtidig med, at vi have andre store Sager, Finansloven, Skattelovene, foruden en Masse andre Ting. Er der nogen, der for Alvor kan tro, at det lader sig gøre at tilvejebringe Enighed, bortset fra alle andre Hensyn, selv om der var det bedste Tillidsforhold, som tænkes kunde, mellem Regering og Rigsdag. Der er dog ikke nogen, der for Alvor kan tro, at det kan lade sig gøre, og det er derfor uaffatteligt, hvorfor den højtærede Minister har forelagt dette Forslag i dette Øjeblik. Jeg vil nødig tro, at det skal være et Slag imod Kommissionen, at Kommissionen skal have en Røffel for dens langsomme Ar-

bejde, eller at Kommissionen skal desavoueres i det hele taget. Og endnu mindre vil jeg tro, at det kan være den højtærede Ministers Mening, at han vil ødelægge et sagligt og roligt Arbejde, som har været ført baade om denne Sag og om alt, hvad Kommissionen i det hele har beskæftiget sig med indtil i Vinter. Det kan jeg dog sige, at vi i Kommissionen have arbejdet fornøjeligt med hinanden, sagligt og roligt, uden politiske Hensyn. Der har ikke været Tale, om det var Højre eller Venstre, vi have arbejdet ganske sagligt og bortset fra al Politik, og det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) har Ret, naar han siger, at der er ikke faldet et ondt Ord i Kommissionen under vore Forhandlinger — saa roligt og sagligt har vort Arbejde været. Jeg kan ikke tro, at det virkelig skulde være den højtærede Ministers Mening, at han vil ødelægge dette rolige og saglige Arbejde. Men paa den anden Side forstaaer jeg ikke rettere, end, at naar man paa den Vis tager et af de meget vigtige Punkter, som Kommissionen har at beskæftige sig med, ud fra Kommissionen og lægger den Sag for her i Landstinget, og tager en anden vigtig Sag, nemlig Lønningssagen, og forelægger i Folketinget, vil det virke, jeg vil ikke haabe ødelæggende, men i hvert Fald skadeligt, ikke blot paa Fortsættelsen af vort Arbejde i det hele taget, men ogsaa paa den paagældende Sag. Jeg vil spørge, om man virkelig tror, at der kommer noget ud af, at Landstinget giver sig til at gennemarbejde alle disse Enkeltheder, som navnlig den sidste ærede Taler var inde paa, der høre ind under et saadant Lovforslag, og om Landstinget tror, at der, naar vi endelig have naaet et Resultat og sende Sagen over til Folketinget, er Mulighed, for at man skulde kunne komme nogen Vegne med det i Aar. Jeg tror det ikke. Jeg vil ikke tale om, at det er vanskeligt for os Kommissionsmedlemmer at arbejde paa samme Sag baade her i Landstinget og i Kommissionen. I alt Fald er det vanskeligt for mig. Dersom jeg nu skulde fordybe mig i denne Sags Behandling her, har jeg Vanskelighed ved at tænke mig, at jeg bagefter skulde beskæftige mig med den samme Sag i Kommissionen. Thi naar først Sagen er afgjort i Rigsdagen, hvad skulle vi saa med den i Kommissionen? Naar Lovgivningsmagten tager Sagen i sin Haand og gennearbejder den, muligvis med et Resultat, saa er der jo ingen Grund for Kommissionen til at fortsætte med Arbejdet. Jeg kan ikke tænke mig, eller har